

Srečno, dragi naš tovariš Tito!

Minule prvomajske praznike je predsednik republike Josip Broz Tito preživel v Sloveniji. Na vsakem koraku je bil deležen zares prisrčnega pozdrava. Vsi so ga hoteli videti, vsi bi mu radi segli v roko in mu zaželeli vse najlepše ob njegovem življenjskem jubileju, pa ob jubileju naše partije, ki jo že štirideset let nadvse uspešno vodi. Tole je posnetek z Jošta pri

Kranju, kjer se je predsednik Tito udeležil prvomajskega srečanja, toda podobni prizori so se ponujali povsod, kjer se je predsednik Tito vsaj za trenutek ustavil. Tako mu je na primer Ljubljana konec minulega meseca priredila doslej najbolj veličasten sprejem, ko se je v unionski dvorani udeležil slavnostne seje CK ZKS ob 40. obletnici ustanovnega kongresa Komunistične partije Slovenije.

● MED 17. IN 18. APRILOM LETA 1937

ZGODOVINSKA NOČ NA ČEBINAH

Ustanovni kongres komunistične partije Slovenije pomeni začetek novega obdobja v celotnem slovenskem narodnem življenju, obdobje, ki je leta 1945 doseglo vrh z zmago nad fašističnim okupatorjem in domačo reakcijo, z zmago ljudske revolucije in z vzpostavitvijo slovenske državnosti kot nedeljivega dela federativne republike Jugoslavije

V manifestu, ki so ga v zgodovinski noči med 17. in 18. aprilom leta 1937 na Čebinah nad Trbovljami sprejeli udeleženci ustanovnega kongresa KPS, je zapisano, da je »za rešitev slovenskega naroda edina pot v združevanju vseh demokratičnih sil, ki jim je pri srcu usoda slovenskega naroda«, da je »slovenski delavski razred kot najbolj zaveden, napreden in organiziran del slovenskega naroda zgodovinsko odgovoren za njegovo prihodnost«, da si »slovenski narod lahko zagotovi svoj obstoj in demokratični razvoj le v skupni borbi enakopravnih narodov Jugoslavije« in da je »jamstvo mednarodnega miru in zaščita malih narodov v kolektivni obrambi vseh ogroženih narodov proti fašizmu«. S temi ugotovitvami in bojnimi gesli, naperjenimi proti fašizmu in domačim reakcionarnim krogom, je delavski razred Slovenije pod vodstvom svoje komunistične partije zavestno prevzel nase odgovornost za usodo in prihodnost slovenskega naroda. To odgovornost je v naslednjih štirih desetletjih, zlasti v času narodnoosvobodilnega boja in graditve socialistične samoupravne družbe, nadvse častno izpolnil.

Ustanovni kongres komunistične partije Slovenije pomeni začetek novega obdobja v celotnem slovenskem narodnem življenju, obdobje, ki je leta 1945 doseglo vrh z zmago nad fašističnimi okupatorji in domačo reakcijo, z zmago ljudske revolucije in z vzpostavitvijo slovenske državnosti kot nedeljivega dela federativne republike Jugoslavije. Z ustanovnim kongresom si je naša partija še bolj na široko odprla pot do delavskih množic pa tudi do kmetov, naravnih in nujnih zaveznikov delavskega razreda, do napredne inteligence in srednjih slojev, do vseh resničnih rodoljubov, ki jih je tiščal jarem nacionalnega zatiranja in so zato želeli mir in nacionalno neodvisnost.

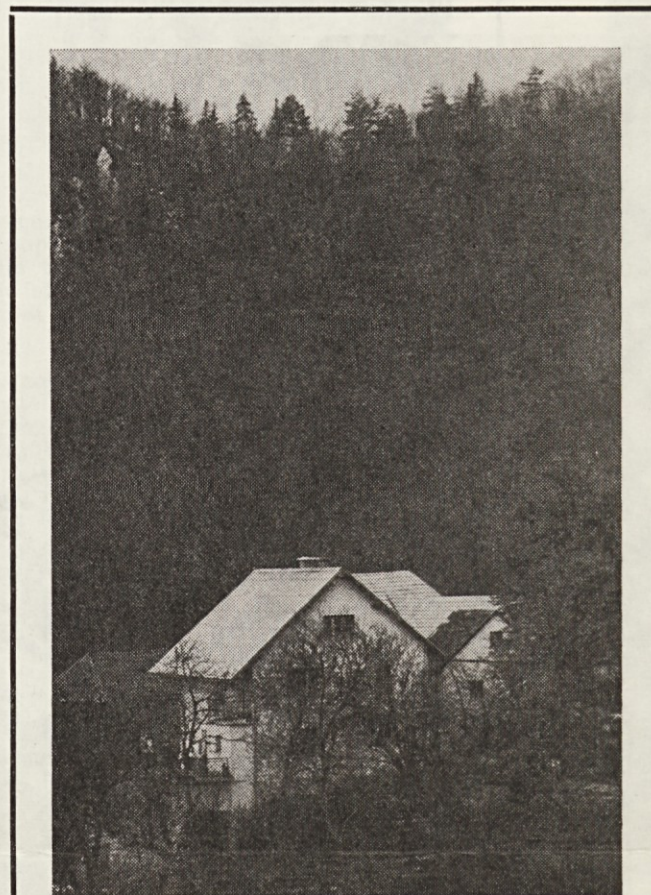
S tako zastavljeno dejavnostjo se je KPS povezala tudi s tistimi narodno zatiranimi množicami, ki so imele dotlej predsodke do nje, ker se še niso osvobodile vpliva reakcionarne buržoazne propagande proti komunistom — »brezdomovincem« —, hkrati pa je iztrgala množice, ki so bile najhujše socialno in nacionalno zatirane, izpod vpliva reakcionarnih strank in njihovih oportunističnih socialdemokratskih in laži-kmečkih voditeljev, malomeščanskih politikantov. Ustvarjalna misel ustanovnega kongresa KPS je v slo-

venskem narodu poganjala vse globlje korenine. Slovensko ljudstvo jo je sprejelo kot revolucionaren program svojega boja proti socialnemu izkoriščanju in nacionalnemu zatiranju. Na nasprotni strani so se znašli zagovorniki protiljudskega fašističnega režima in tisti, ki so v prizadevanjih, da bi si ohranili svoj privilegirani družbeni položaj, bredli vse globlje v fašistične vode ter postali izdajalci, slepo orodje fašističnih okupatorjev, najhujši sovražniki našega naroda in človeške kulture. Na naši strani pa so se zbirali bojevniki protifašističnega gibanja, ki so se kot posamezniki ali organizirano združevali ob programu ustanovnega kongresa KPS in delovali v duhu njegovih političnih pobud in bojnih gesel. Ta proces v slovenskih ljudskih množicah se je vse bolj širil ter štiri leta po kongresu dosegel vrh z ustanovitvijo Osvobodilne fronte.

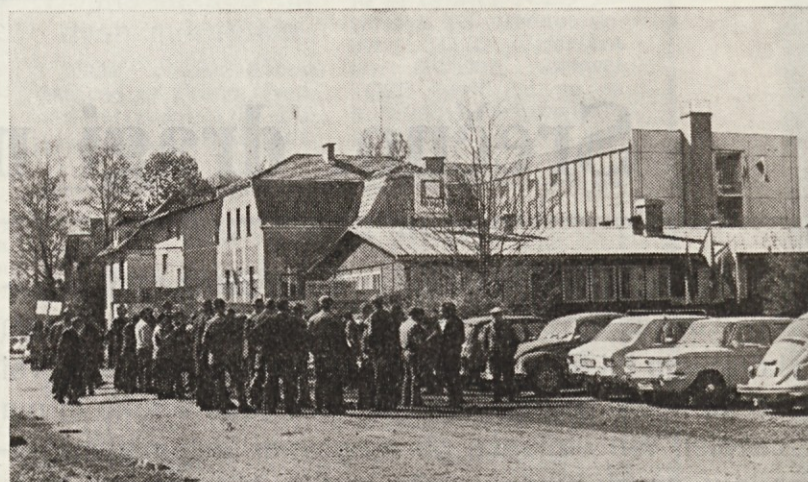
Neizpodbitno zgodovinsko dejstvo je, da je bila edina sila na Slovenskem, ki je bila sposobna organizirati boj za obstoj in osvoboditev slovenskega naroda, komunistična partija Slovenije. Čeprav je štela ob začetku vstaje komaj 1.200 članov, njene moči ni mogoče meriti po številu članstva. Njena resnična moč je bila v marksistični idejni jasnosti in njenih nalogah, v realnem kritičnem presojanju takratnih razmer in dogodkov, v njeni pripravljenosti ne usodna dogajanja, ki jih je predvidevala, v predanosti njenega članstva osvobodilnemu boju slovenskega naroda. Zaupanje množic v KP je temeljilo na neshetih dokazih neustrašnosti in požrtvovalnosti komunistov v težkih bojih. Prav zaradi tega zaupanja je postala KPS vodilni dejavnik v političnem življenju slovenske družbe.

Z množično udeležbo v narodnoosvobodilnem boju so delovni ljudje Slovenije uveljavili resnično ljudsko demokracijo, to je oblast večine delovnega ljudstva ob vodilni vlogi delavskega razreda, kar je omogočilo zlom kapitalizma, sedanjí razvoj socialističnih samoupravnih odnosov in graditev brezrazredne družbe.

Prav Čebinam gre največ zaslug za to, da je slovensko ljudstvo v prvi polovici maja leta 1945 doživelo največji trenutek svoje zgodovine: zmago, svobodo, rojstvo enakopravne, samoupravne, socialistične Slovenije v bratski povezanosti z drugimi jugoslovanskimi narodi in narodnostmi.

V noči od 17. na 18. april 1937 je bil v Barličevi kmetiji (na sliki) na Čebinah nad Trbovljami ustanovni kongres Komunistične partije Slovenije, ki predstavlja prelomnico v zgodovini slovenskega delavskega gibanja in slovenskega naroda sploh. Kongres je realistično ocenil tedanji politični položaj ter hkrati nedvoumno izpovedal, da je edini izhod v odločnem boju zoper naraščajočo fašistično nevarnost. Poleg temeljnega dokumenta — manifesta, je kongres poslal pozdravna pisma tudi španskemu ljudstvu, kominterni in CK KPJ. Ustanovnega kongresa se je udeležilo enajst delegatov, med njimi osem delavcev: Pepca Kardelj, Franc Leskošek in Ignac Tratar iz Ljubljane, Miha Marinko in Franc Salamon iz Trbovelj, Vencelj Perko z Jesenic, Ivan Tominec iz Kranja in Albin Vipotnik iz Zabukovice, obrtnik (Jože Butinar iz Ljubljane) ter dva intelektualca (Edvard Kardelj iz Ljubljane in inž. agronomije Janez Marentič iz Bele krajine). V prvi CK KP Slovenije je bilo izvoljenih devet članov: Franc Leskošek kot sekretar, Miha Marinko, Pepca Kardelj, Vencelj Perko, Ignac Tratar — delavci, Jože Butinar — obrtnik, Ivan Mihelič — kmet ter Edvard Kardelj in Mirko Košir — izobražena in trije kandidati (Franc Salamon in Albin Vipotnik — delavca ter Oskar Kovačič — nameščeneec).

**MI SMO TITOVİ,
TITO JE NAŠ!**

25. aprila letos je obiskal Ljubljano predsednik republike Josip Broz Tito, ki so mu občani priredili veličasten sprejem. Na poti skozi naše mesto ga je pozdravilo nad 200.000 ljudi, med njimi pa so bili tudi mnogi člani naše delovne organizacije, ki so se najprej zbrali pred upravnim poslopjem v Langusovi ulici, potem pa, opremljeni z gesli kot na primer »Mi smo Titovi, Tito je naš!« pozdravili dragega gosta

● OBISK NA ČEBINAH

Ura žive zgodovine

Srečanje z Mihom Marinkom, enim izmed udeležencev ustanovnega kongresa Komunistične partije Slovenije na Čebinah

V letošnjem letu praznujemo več zgodovinskih obletnic, katerim posvečamo to posebno številko našega glasila.

Poleg visokega življenjskega jubileja našega predsednika Tita, njegove 40-letnice prihoda na čelo partije, sovpada v to obdobje tudi ustanovni kongres komunistične partije Slovenije leta 1937 na Čebinah.

Z namenom, da bi tudi glasila združenega dela čim bolj izvirno poročala o jubilejih, je republiški sindikat in aktiv novinarjev glasil, dne 24. marca organiziral srečanje novinarjev z enim izmed udeležencev ustanovnega kongresa KPS, tov. Mihom Marinkom.

Srečanje je bilo na Čebinah, na istem kraju, kjer so bili narejeni zgodovinski koraki, le čas in vzdušje se je zelo razlikovalo od tistih mračnih dni leta 1937, ko nikoli nisi vedel, kdo ti je prijatelj in somišljenik in pred kom moraš molčati kot grob.

Srečanja se je udeležilo 74 novinarjev glasil združenega dela, pridružili pa so se nam tudi novinarji dnevno informativnega tiska. V dopoldanskem času smo se v muzeju v Trbovljah seznanili z revolucionarno preteklostjo zasavskih revirjev in se pogovorili o težavah in delu novinarjev v združenem delu.

Potem se je kolona vozil napotila na Čebine, do Barličeve domačije. Na travniku pred domačijo nam je Miha Marinko osvetlil več vprašanj iz obdobja pred ustanovnim kongresom.

Miha Marinko in danes 72-letna Pavla Barlič, ki je bila pred 40 leti 32-letna gospodinja. Delegatom na Čebinah je nosila v hišo čaj in kruh

Ustanovni kongres KPS je bil v noči med 17. in 18. aprilom 1937. Kongres je pripravil in vodil Edvard Kardelj, ki se je februarja 1937 vrnil iz Sovjetske zveze. Kraj Čebine je po dogovoru s Kardeljem pripravil Miha Marinko. Zamišljeno je bilo, naj bi se delegati zbrali pod streho cerkvice nedaleč od Barličeve kmetije. Gospodar Barlič, ki je bil Marinkov znanec, pa jih je zvečer povabil v svojo hišo. Barličeva mama, ki ji je bilo takrat malo čez trideset, jim je pripravila čaj in skromen prigrizek.

Ustanovnega kongresa so se udeležili delegati iz vse Slovenije. Priprave na kongres so potekale v največji tajnosti, tako da nekaj delegatov, ki niso našli javk, ni prispelo na kongres. Tajnost je rodila uspeh, saj nikogar izmed udeležencev niso aretirali niti pred kongresom ali po njem.

Na kongresu so delegati razpravljali o politični aktivnosti slovenskih komunistov in pravilno ocenili fašistično nevarnost, ki je pretila jugoslovanskim narodom. V manifestu delovnemu ljudstvu so bile zajete vse naloge, ki so dobile svojo pravo obliko in vsebino v odporu jugoslovanskih narodov proti zavojalcem naše domovine. Na kongresu so izvolili centralni komitej KP Slovenije, katerega sekretar je postal Franc Leskošek-Luka, člani pa: Miha Marinko, Pepca Maček, Vencelj Perko, Ignac Tratar, Jože Butinar, Ivan Mihelčič, Edvard Kardelj in Mirko Košir.

Se veliko smo zvedeli, se marsikaj naučili in si gotovo vsi še želimo takšnih srečanj.

Udeleženci srečanja smo poslali tudi pozdravno pismo predsedniku Titu.

MARJANA KAMPJUT

● DUŠAN LUIN JE MED TISTIMI, KI SE VSELEJ ODZOVEJO POZIVU NA KRVODAJALSKO AKCIJO

Triintridesetkrat kri za drugega

Odziv mladih je preskromen — Tudi sredi noči, če je potrebno — V »Hoji« bi morali vsaj enkrat letno organizirati krvodajalsko akcijo

V prvi letošnji številki glasila »Hoja« smo obljubili še razgovor z Dušanom Luinom, ki je bil takrat bolan. No, obljuba dela dolg in tu je naš razgovor s tem krvodajalcem.

● Se morda spomnite, kdaj ste postali krvodajalec?

O, seveda, še se spominjam, okrog leta 1952 je bilo. Delal sem na Slomškovi, pa so se vsi fantje iz delavnice odzvali krvodajalski akciji. Le jaz nisem šel — bil sem bolan na želodcu. Težko mi je bilo, ko so vsi šli. Kmalu potem sem bil spet zdrav in sem šel dat svojo kri. Takrat so me vprašali, če me lahko še pokličejo, pa sem postal stalni krvodajalec.

● Se je od takrat v zvezi s krvodajalstvom kaj spremenilo?

Sprva smo dajali kri še v starih prostorih. Le po dva sva naenkrat lahko dala kri, bil je to dolg proces. Sedaj jih lahko hkrati sprejmejo štirideset krvodajalcev. Mestni odbor Rdečega križa je imel včasih navado, da nas je vse tiste, ki smo večkrat dali kri, povabil v Klub poslancev na tovariško srečanje. No, to so sedaj opustili, pa saj je tudi število krvodajalcev narastlo in bi verjetno tako srečanje v okviru mesta Ljubljane bilo bolj težko izvedljivo.

● Ste za svoje aktivno krvodajalstvo prejeli kako značko, odličje?

Imam plaketo za petindvajsetkratno dajanje krvi in zlato značko. Ne vem, zakaj ni značko za tridesetkratno, petintridesetkratno in večkratno dajanje krvi.

● In koliko krvi naenkrat darujete?

Tov. Oven in jaz dajeva krvno plazmo, to traja dlje časa kot dajanje krvi, približno dve uri. Krvno plazmo dajem že od 1972. leta,

● Je pri vas doma še kdo, ki je v vrstah krvodajalcev?

Že moja mama je dala kri sedemindvajsetkrat. Zadnjič, ko bi jo morala dati, pa ni šla. Zal je še isti teden umrla. Tudi moja žena je že večkrat dala kri. No, mislim, da bi jo morala dati še večkrat.

V Grosuplju, kjer sem doma, pa sem večkrat sodeloval pri krvodajalskih akcijah Zveze borcev. Kadar smo šli, sem vzel dopust. Rad sem šel z njimi.

Ko smo se vračali iz Ljubljane, smo se še malo ustavili pri »Meksikancu«, pa smo dobili kri nazaj.

● Imate še kak živ spomin?

Ja, enkrat so me budili ob enajstih ponoči. Rabili so kri takoj, za operacijo. Dal sem jo pet in pol meric. Takrat me je pa res nekaj časa zanašalo.

Drugače pa nisem imel nobenih težav. Nasprotno, še pomagal mi je. Veste, včasih sem bil brez apetita, pa sem dal kri in apetit je bil koj tu.

● In kaj menite o krvodajalski akciji, ki jo je »Hoja« organizirala v januarju letos?

Zdi se mi, da tako uspešne akcije še ni bilo. Dan je bil dobro izbran. Mislim, da bi tak kolektiv kot je »Hoja«, moral imeti podobna srečanja, povezana s krvodajalsko akcijo, vsaj enkrat letno.

● Nam bi morda kot res aktiven krvodajalec lahko še kaj povedali?

Mladi »Hoje«, apeliram na vas, da se krvodajalskim akcijam odzovete v večjem številu kot doslej! Vedno si mislim, kako je ta naša mladina živa in nič se ne ve, kje jo čaka nesreča, bolezen. Pri nas v TOZD pravijo mladi: »Zakaj naj dam kri, ko jo imam sam premalo«. Tako mnenje diši po sebičnosti, to pa ni lastnost, ki bi jo želel pri naši mladini. Torej, mladi, v prve vrste krvodajalcev!

MARIJA LOGAR

● PO NEUSPELI TRIM AKCIJI

Kritika in samokritika

Prijetne hoje na Rašico se je udeležila le petdeset članov našega delovnega kolektiva

V mesecu aprilu smo poskusili organizirati trim akcijo »Hoja na Rašico«. Udeležba je bila več kot skromna. Zbrala se je mini ekipa, ki je s svojim naraščanjem v lepem sobotnem jutru krenila na Rašico.

Pa se malo zamislimo in si priznajmo, da je med nami veliko takih, ki nam je gibanje — tudi hoja — nujno potrebno. Lepo smo se vdali v usodo generacije srednjih let, si naložili kakšen kilogram preveč in zdaj na nezdrav način pridno krotimo svoj naravni nagon po gibanju.

Res je, da akcija ni imela široke publicitete, vendar se vsi prejeli naše glasilo in obvestilo je bilo s poudarjenim tiskom napisano na zadnji strani. Spregledati ga, je bilo kar malo težko... Bi, dragi moji sodelavci spregledali, če bi bila tam objavljena novica o spremembi OD ali podražitvah in pocenitvah na našem trgu?

Tako pa dobrodošla parola o premajhni skrbi za organizacijo, le delno drži, večji zajec pa tiči v tem, da imamo mnogo, mnogo premalo volje in resnične želje po gibanju. Do tega spoznanja nismo prišli po neuspehi trim akciji, ampak kaže to tudi slaba izkoriščenost športnih in rekreacijskih objektov, ki jih je naša DO najela ali jih ima v najemu za športno udeleževanje članov celotnega kolektiva.

Pa kljub temu ne bomo vrgli puške v koruzo. Pošteno se bomo zamislili organizatorji in »potencialni« udeleženci akcije, si vzeli to kritiko k srcu in bomo ponovno poskusili.

Naš podmladek na rašiškem razglednem stolpu

● Čakamo na pobudo za organizirano akcijo rekreacije, ki bo sprejemljiva za širok krog sodelavcev.

S skupnimi močmi in voljo nas vseh moramo uspeti!!!

UREDNIKA

● STANE SMOLE, KI ŽE 23 LET DELA V PODPEŠKI »GALANTERIJ«

NAŠ DOBITNIK PRVOMAJSKE NAGRADE DELA

Stalno je treba stroje prilagajati novi proizvodnji, pri tem pa ima veliko zaslug naš sodelavec Stane Smole, ki je poskrbel za ničkoliko izboljšav — 30 nagrajencev iz vse Jugoslavije, od tega pet iz Slovenije

Ko je v poročilih na televiziji našteval napovedovalec imena slovenskih dobitnikov prvomajske nagrade dela, sem prijetno presenečena zaslišala tudi ime našega sodelavca Staneta Smoleta iz Galanterije Podpeč. Prav dobro mi je bila še v spominu lanskoletna proslava 40-letnice sindikalne organizacije v »Galanteriji«. Takrat smo si ta TOZD ogledali v družbi z nekaterimi že upokojenimi delavci, ki so se pri marsikaterem stroju ustavili in povedali, kako so delali včasih, potem pa je Stane nekaj »pogruntal« in delalo se je hitreje, boljše.

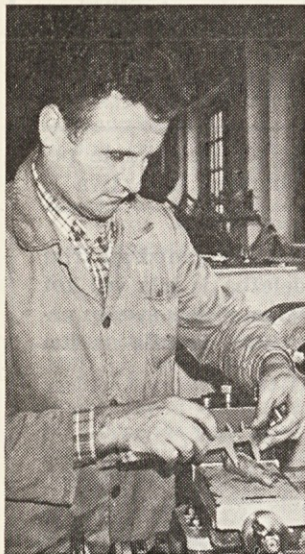
Te dni sem Staneta Smoleta obiskala v TOZD Galanterija in takole sva se pogovarjala.

● **Koliko časa ste že član našega kolektiva in od kod ste doma?**

V »Galanteriji« delam že 23 let, to je vso svojo delovno dobo. Doma pa sem iz Kamnika, vendar sedaj živim z družino v Podpeči.

● **Prejeli ste prvomajsko nagrado dela, nam lahko poveste, kako je to bilo?**

Res, prejel sem letošnjo prvomajsko nagrado dela. Bilo je 30 nagrajencev iz vse Jugoslavije, od teh pa nas je bilo 5 iz Slovenije. Še pred to slavnostno sejo pa je bil slovesen sprejem dobitnikov.

Stane Smole pri delu

V Beogradu nas je bilo sicer še več Slovencev, poleg nas petih, ki smo prejeli prvomajsko nagrado dela, so prišli tudi delavci, ki so prejeli sindikalne nagrade. Okrog 30 nas je bilo in imeli smo skupaj slavnostno kosilo.

● **Kdo pa je sprožil, da ste prišli do nagrade dela?**

Lansko leto, ob proslavi 40-letnice sindikata v Podpeči so si občinski možje

ogledali našo tovarno, pa so tudi slišali, da sem več strojev preuredil, izboljšal ali naredil nove. Dali so pobudo naši sindikalni organizaciji, ki me je prijavila kot možnega kandidata za to nagrado.

● **Zakaj in kako ste se sploh lotevali raznih izboljšav ter sprememb na strojih?**

Običajno je narekovala potreba po specialnih strojih, ki jih je zahteval naš proizvodni program, da sem se lotil izboljšav. Stalno smo morali stroje prilagajati novi proizvodnji. Veliko teh izboljšav še sedaj uporabljamo, nekaj pa jih je seveda že preživelih. Na podlagi dogovorov z organizatorji proizvodnje sem se loteval sprememb na strojih. Delal sem pri izboljšanju več rezkalnih in vrtnalnih strojev in naredil nove. Za svoje inovacijske predloge sem našel vedno polno razumevanja pri vseh predpostavljenih.

● **Pa ste že kdaj dobili za to svoje delo kako nagrado, pohvalo s strani delovne organizacije, oziroma ma TOZD?**

Dobil sem enkrat nagrado 3.000,— din za inovacijo. Drugače pa nikoli ničesar. No, iz tega nisem delal problema, saj se ne ukvarjam z izboljšavami zaradi nagrade. Določeni ljudje na TOZD in »Hoji« vidijo, drugi se pa ne zavedajo, kaj lahko pomeni inovacijsko delo za delovno organizacijo.

● **In kdaj se ukvarjate s konstruiranjem novih, boljnih strojev?**

Med rednim delovnim časom imam kot vodja vzdrževalne službe mehanične delavnice dovolj dela in ni časa še za kaj drugega. Svoje izboljšave in nove stroje sem delal v prostem času. Namesto da

bi šel na dopust, sem delal na teh izumih, pa seveda tudi po službenem času.

● **Toliko let ste že član kolektiva Galanterija, je kaj spremembe na boljše?**

Organizacijsko je naša TOZD šla prav gotovo precej naprej, saj je bilo tu včasih zaposlenih čez 400 delavcev, sedaj pa nas je okrog 170, vendar naredimo občutno več kot nekoč in bolj kvalitetno. Vprašanje je le srečne roke, da se oprimmemo pravega artikla, da bi stekla prodaja naših izdelkov.

● **Ali menite, da se bo treba še ukvarjati z izboljšavami?**

O, seveda. Proizvodnja novih izdelkov zahteva tudi nove stroje. Trenutno pa je kup drobnih vprašanj, ki jih je treba rešiti in ne morem misliti na kako večje delo. Pripraviti bo treba stroje za »HOPO« in druge proizvode. Nekaj novih strojev je sicer naročenih, vendar so to univerzalni stroji in za naše specialne potrebe bo treba še marsikaj »pogrunta«.

● **Kako ste prejeli obvestilo, da ste nagrajenec in kaj so rekli vaši domači?**

Bil sem prijetno presenečen, saj nisem bil pri-

pravljen na tolikšno priznanje prav v tem jubilejnim letu.

Ko sem plaketo prinesel domov, so bili doma le moji otroci, ki so sedaj seveda malce ponosni na mene. Žena je bila takrat ravno v bolnici in je plaketo videla šele, ko se je vrnila domov.

● **Pa v TOZD?**

LOGAR MAJDA

● **TAKŠEN JE NAŠ NAGRAJENEC STANE SMOLE**

Vselej pri roki

Vsi, ki ga poznajo, teh pa ni malo, vedo o njem povedati vse najlepše, sprašujejo pa se, zakaj je doslej njegov kolektiv tako mačehovsko gledal na njegove zasluge

V želji, da bi Staneta Smoleta kar najbolj predstavili, smo se napotili med njegove dolgoletne sodelavce v Galanterijo Podpeč. Ivanko Petelin, dolgoletno sodelavko v Podpeči, smo najprej vprašali.

Kdo vas je opozoril na ustvarjalnost Staneta Smoleta? Ni bilo potrebno nikakršno opozorjanje, sama že dolgo vrsto let opazujem njegovo delo. Tudi pri mojem delu mi je že večkrat pomagal. Včasih je šlo samo za popravilo določenih napak na strojih, velikokrat pa je kakšno stvar tudi dopolnil in izboljšal ter tako olajšal delo meni in mojim sodelavcem.

Koliko časa že poznate Staneta Smoleta? Poznam ga že 23 let, skoraj istočasno sva se zaposlila v tem kolektivu in mu do danes ostala zvesta. Verjetno se z leti človek tako naveže na delo in sodelavce, da ti tovarna postane drugi dom.

Ali veste kakšno nagrado je dobil tov. Smole? Seveda smo takoj zvedeli za visoko priznanje, ki ga je prejel. Upravičeno smo ponosni nanj, obenem pa je to tudi priznanje za celoten kolektiv. Saj kolikor vem, je samo 5 Slovencev letos prejelo to nagrado. Sprašujemo pa se, kako to, da je bil doslej tov. Smole tako mačehovsko obravnavan v lastnem kolektivu, za katerega je toliko naredil. Kolikor vemo, je od Hoje prejel za povračilo samo 3.000 din in še to po dolgotrajnem postopku.

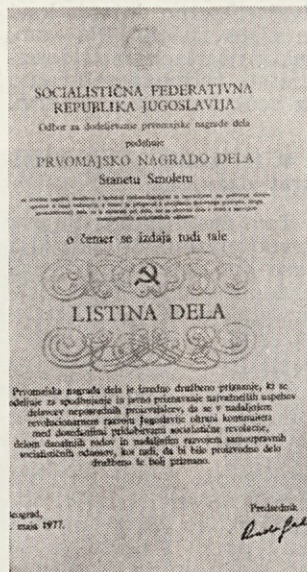
Kakšno je razpoloženje med delavci in kaj bi želeli v njihovem imenu povedati tov. Smoletu?

Njegovi sodelavci smo veseli, da so tudi drugi spoznali vrednost vloženega dela in njegove velike sposobnosti za izboljševanje obstoječih strojev ter konstruiranje novih. Rada bi se mu v imenu nas vseh zahvalila za vse, kar je storil za nas v 20 letih in vsi si želimo še dolgo vrsto let tako uspešnega sodelovanja kot do sedaj. Želimo pa si tudi, da bi mu pohvalo in zahvalo javno izrekli prvič, ko se bo zato ponudila priložnost.

Obiskali smo tudi Jožeta Jereba, da bi še on dopolnil mnenje o Stanetu Smoletu. Tovariš Jereb je dober poznavalec razmer v podjetju, saj je zelo aktiven političen in sindikalni delavec, sicer pa je vodja oddelka montaža in pakiranja, domačin v Podpeči in dolgoletni član kolektiva. Povedal nam je tole:

»Smoleta dobro poznam že iz otroških let. Vedno je bil tih, skromen, zelo delaven in vedno pri roki. Danes si pri nas ne znamo predstavljati normalnega poteka proizvodnje brez njega. Vedno se kje kaj zaustavi ali kaj manjka in takrat se vsi najprej spomnimo na njega. Sploh več ne vprašamo, ali ima čas ali ne, enostavno vemo, da bo napaka slej ali prej odpravljena, če Smole ve zanjo. Res je, da vedno najde čas, če ne drugače, pa si delavnik podaljša, odpove se kakšni prosti soboti in tako naprej. Posebno sedaj, ko iščemo najboljše artikle in proizvodnjo spreminjamo, so njegove roke zlata vredne. Proizvajalce za razna orodja je težko dobiti in nam največkrat vse naredi lastna vzdrževalna služba pod vodstvom Staneta Smoleta. Sedaj, ko je njegovo delo dobilo družbeno priznanje, si želim, da bi ga v delovni organizaciji spremljali in sproti opozarjali nanj. Poleg tega, da je velik strokovnjak na svojem delovnem področju, je tudi družbenopolitično zelo aktiven. V tem mandatnem obdobju je predsednik DS v našem TOZD in sekretar ZK.

MARJANA KAMPJUT

Priznanje, ki ga je prejel Stane Smole